

телство, пакъ основава легионъ въ тѣхна помощъ противъ турцитѣ. Изпълнилъ своята задача, той чака отплатата — свободата на заддунавския робъ. Ала отново е не само излъганъ, но и принуденъ да напусне тази страна, разочарованъ и отъ ромънското правителство, както бѣ разочарованъ отъ гръцкото и сръбското.

Горчивиятъ опитъ още единъ пѣтъ е направенъ. Раковски прозира, че една общобалканска акция не ще се реализира. Добре разбралъ, че скрититѣ желанія на държавитѣ сж за властничество, а не за свобода, той по принципъ се противопоставя на идеята за югославянско или сръбско царство; на сжщото гледище бѣ и за руския панславизъмъ, облеченъ съ формата на славянофилството, считайки го пусти блянъ.

Но какъ можеше Раковски да се надѣва и на западната дипломация, когато още въ 1856 г. за нея каза: „Трѣбва да знаемы, че дънешни европейски кабинети игражтъ жребія чловѣческаго рода съ такова хладнокръвие, като че игражтъ между си игры за приминуване времени“.¹⁵ И още: „Въ дипломатическия днѣшенъ свѣтъ и въ Европейская общж политикж, която се управля отъ нѣколко